

COMISIA COMUNITĂȚILOR EUROPENE

Bruxelles, 17.9.2007
COM(2007) 524 final

AL TREILEA RAPORT AL COMISIEI

în temeiul articolului 11 din decizia-cadru a Consiliului din 29 mai 2000 privind consolidarea, prin sancțiuni penale și de altă natură, a protecției împotriva falsificării, cu ocazia introducerii monedei euro

{SEC(2007)1158}

AL TREILEA RAPORT AL COMISIEI

în temeiul articolului 11 din decizia-cadru a Consiliului din 29 mai 2000 privind consolidarea, prin sancțiuni penale și de altă natură, a protecției împotriva falsificării, cu ocazia introducerii monedei euro

1. OBIECTIVUL DECIZIEI-CADRU

În vederea asigurării unei protecții consolidate și armonizate, prin mijloace penale, a monedei euro în întreaga Uniune Europeană, Consiliul a adoptat, la 29 mai 2000, decizia-cadru 2000/383/JAI¹ privind consolidarea, prin sancțiuni penale și de altă natură, a protecției împotriva falsificării, cu ocazia introducerii monedei euro, care a fost modificată prin decizia-cadru 2001/888/JAI din 6 decembrie 2001², pentru a introduce dispoziții referitoare la recunoașterea condamnărilor pronunțate de instanțele statelor membre, în vederea aplicării recidivei.

În urma ratificării Convenției de la Geneva din 1929 privind stoparea falsificării de monedă³ există deja un anumit grad de omogenitate între legislațiile statelor membre. Obiectivul specific al deciziei-cadru privind moneda euro este de a completa infracțiunile prevăzute efectiv de către statele membre în temeiul Convenției din 1929, prin identificarea anumitor practici sancționabile care trebuie să fie adăugate la falsificarea propriu-zisă de monedă.

2. OBIECTIVUL RAPORTULUI

În temeiul articolului 11 alineatul (2) din decizia-cadru, Comisia a adoptat la 13 decembrie 2001 un raport privind punerea în aplicare a acesteia⁴, care prezintă în detaliu diversele obligații de transpunere prevăzute, precum și modul în care statele membre s-au conformat acestora. În cadrul concluziilor sale privind acest raport, Consiliul a recunoscut că obiectivul deciziei-cadru a fost în mare parte atins. Cu toate acestea, el a invitat Comisia să elaboreze un al doilea raport pentru a include informațiile complementare ce ar fi trebuit să parvină încă de la statele membre. La 3 septembrie 2003, Comisia a adoptat cel de-al doilea raport⁵. Cu ocazia reuniunii sale din 25-26 octombrie 2004, Consiliul a luat notă de acest al doilea raport și, ținând seama de extinderea Uniunii Europene, a invitat Comisia să elaboreze un al treilea raport privind punerea în aplicare a deciziei-cadru, inclusiv a articolului 9a.

¹ Decizia-cadru a Consiliului din 29 mai 2000 privind consolidarea, prin sancțiuni penale și de altă natură, a protecției împotriva falsificării, cu ocazia introducerii monedei euro (JO L 140/1 din 14 iunie 2000, p. 1).

² Decizia-cadru a Consiliului din 6 decembrie 2001 de modificare a Deciziei-cadru 2000/383/JAI privind consolidarea protecției împotriva falsificării, prin sancțiuni penale și de altă natură, cu ocazia introducerii monedei euro (JO L 329 din 14 decembrie 2001, p. 3).

³ În temeiul articolului 23 din Convenția din 1929, ratificarea sa de către un stat presupune faptul că legislația și organizarea administrativă a acestuia sunt conforme cu dispozițiile Convenției.

⁴ COM(2001) 771 final.

⁵ COM(2003) 532 final.

Prezentul raport cuprinde stadiul progreselor realizate de către cele 15 state membre în transpunerea deciziei-cadru, pe baza concluziilor celui de-al doilea raport, precum și stadiul legislației din cele 12 noi state membre. În fine, prezentul raport realizează o evaluare detaliată a punerii în aplicare a deciziei-cadru de către cele 27 de state membre.

Comisia a transmis chestionare tuturor statelor membre, în funcție de particularitățile constatate cu ocazia raportului precedent, cu excepția Germaniei care furnizase deja informații. Douăzeci de state membre au comunicat Comisiei textul dispozițiilor de transpunere în dreptul lor intern a obligațiilor ce le revin în temeiul deciziei-cadru. Opt state membre (Bulgaria, Irlanda, Spania, Italia, Malta, Țările de Jos, România și Finlanda) nu au răspuns oficial scrisorii trimise de Comisie. Cu toate acestea, informații privind legislațiile din Bulgaria, Spania, Italia, Malta și Țările de Jos au fost puse la dispoziția Comisiei. Informațiile primite de către Comisie variază considerabil din punct de vedere al exhaustivității. Raportul a fost totuși elaborat în baza acestor informații, care au fost completate din surse publice, în cazul în care acest lucru a fost necesar și posibil.

3. MĂSURILE NAȚIONALE DE APLICARE A DECIZIEI-CADRU

3.1. Stadiul progreselor realizate de către cele 15 state membre în transpunerea deciziei-cadru (anexă - tabelul 1)

3.1.1. Infracțiuni generale – articolul 3

În urma modificării Codului penal spaniol, toate faptele prevăzute de articolul 3 alineatul (1) literele (a), (b) și (c) din decizia-cadru sunt sancționabile. În plus, în temeiul unei dispoziții explicite privind contrafacerea, participația la faptele incriminate constituie infracțiune. De asemenea, legislația spaniolă conține o dispoziție explicită de sancționare a faptei frauduloase de a fabrica, a primi sau a procura instrumente și alte obiecte necesare fabricării de monedă falsă (articolul 3 alineatul (1), litera (d)).

3.1.2. Infracțiuni suplimentare - articolul 4

Codul penal spaniol interzice fabricarea frauduloasă de monedă, însă nu face nicio referire explicită la utilizarea instalațiilor legale. Codul penal francez interzice în mod expres fabricarea ilegală de monedă prin utilizarea de instalații sau materiale legale, în sensul articolului 4 din decizia-cadru.

3.1.3. Sancțiuni – articolul 6

Legislațiile Finlandei și Suediei nu au fost modificate. Astfel, ele prevăd o pedeapsă maximă cu închisoarea de cel puțin opt ani doar în cazul infracțiunilor grave. Conform legislației spaniole, sancțiunea aplicabilă pentru faptele considerate infracțiuni penale în temeiul articolului 3 alineatul (1) litera (a) din decizia-cadru este închisoarea de la 8 la 12 ani.

3.1.4. Răspunderea persoanelor juridice și sancțiunile aferente - articolele 8 și 9

Legislațiile Spaniei, Luxemburgului și Austriei prevăd răspunderea penală generală pentru persoanele juridice, de fiecare dată când unul dintre organele de reprezentare

comite o infracțiune prevăzută și sancționată de o lege națională. Conform legislației Austriei, pedepsele prevăzute sunt amenzi penale. În schimb, legislațiile Spaniei și Luxemburgului prevăd închiderea temporară sau definitivă a societății, dizolvarea acesteia, suspendarea activităților sale. Alte sancțiuni nu sunt prevăzute. Deși Portugalia a trimis un răspuns privind transpunerea deciziei-cadru, acesta nu conține nicio informație privind evoluția procesului de adoptare a proiectului legislativ privind răspunderea penală a persoanelor juridice. Conform răspunsului primit, Regatul Unit nu intenționează să adopte o lege specifică pentru a prevedea conceptul de răspundere a persoanelor juridice, deoarece existența conceptului de neglijență în dreptul său civil ar fi suficientă pentru a asigura conformitatea cu dispozițiile articolului 8 alineatul (2).

3.1.5. Aplicarea teritorială - articolul 10

Autoritățile Regatului Unit nu au comunicat realizarea de progrese cu privire la proiectul de ordonanță de punere în aplicare a deciziei-cadru în Gibraltar.

3.2. Stadiul progreselor realizate de către cele 12 state membre care au aderat în 2004 și 2007 în transpunerea deciziei-cadru

3.2.1. Ratificarea Convenției din 1929 - articolul 2 (anexă - tabelul 2)

Opt state membre (Republica Cehă, Estonia, Cipru, Letonia, Lituania, Ungaria, Polonia și Slovacia) au comunicat faptul că sunt deja părți contractante la Convenția de la Geneva. Conform informațiilor obținute de serviciile Comisiei, Bulgaria și România au ratificat de asemenea Convenția de la Geneva, în timp ce Slovenia se află în proces de ratificare. Nicio informație privind acest subiect nu a fost furnizată în ceea ce privește Malta.

3.2.2. Infracțiuni generale – articolul 3 (tabelul 3)

Dispozițiile articolului 3 din decizia-cadru, care se referă la elementele constitutive ale infracțiunilor penale, au fost în general transpuse în legislația națională a celor doisprezece state membre. Mai precis, legislațiile a cinci state membre (Bulgaria, Cipru, Letonia, Ungaria și Slovacia) menționează explicit totalitatea elementelor obiective și subiective (intenția) ale infracțiunilor prevăzute de articolul 3 alineatul 1 literele (a)-(d). Legislațiile altor state membre conțin următoarele excepții. Legislația lituaniană nu menționează „punerea în circulație”, ci doar „vânzarea” de monedă contrafăcută. Legislațiile a șapte state membre (Republica Cehă, Estonia, Lituania, Malta, Polonia, România și Slovenia) nu menționează explicit importul, exportul și procurarea de monedă falsă în scopul de a o pune în circulație. Legislațiile Republicii Cehe și a Poloniei sancționează aceste comportamente prin incriminarea explicită a transportului. De asemenea, legislațiile Lituaniei, Maltei și României sancționează aceste comportamente prin incriminarea posesiei, prevăzută în mod explicit. În fine, legislațiile Estoniei și Poloniei nu prevăd în mod explicit sancționarea faptei de a fabrica, a primi sau a procura instrumente și alte obiecte necesare fabricării de monedă falsă (articolul 3 alineatul (1), litera (d)).

Unsprezece state membre (Bulgaria, Republica Cehă, Estonia, Cipru, Letonia, Lituania, Ungaria, Polonia, România, Slovenia și Slovacia) au indicat că instigarea sau tentativa la comiterea faptelor precizate la articolul 3 paragraful 1, precum și

participarea la săvârșirea unor astfel de fapte, sunt pedepsite în temeiul dispozițiilor din partea generală a codurilor penale. În plus, dreptul polonez prevede o dispoziție specială în ceea ce privește sprijinirea și acordarea de protecție celui care comite infracțiunile menționate la paragraful 1. Nicio informație privind acest subiect nu a fost furnizată în ceea ce privește Malta.

3.2.3. *Infracțiuni suplimentare – articolul 4 (anexa – tabelul 4)*

Dispozițiile articolului 4, care fac posibilă sancționarea penală a fabricării ilegale de monedă prin utilizarea de instalații sau materiale legale, au fost transpuse în legislațiile a șapte state membre. Mai precis, trei state membre (Bulgaria, Cipru și Lituania) s-au conformat acestui articol prin introducerea în legislația lor penală a unei dispoziții explicite prin care fabricarea bancnotelor sau monedelor metalice prin utilizarea de instalații sau materiale legale, cu încălcarea drepturilor sau condițiilor de emisie a acestora constituie infracțiune penală. Șase state membre (Republica Cehă, Letonia, Malta, Polonia, Slovenia și Slovacia) se conformează acestui articol prin interzicerea fabricării frauduloase de monedă fără a menționa sau a distinge între mijloacele utilizate. Autoritățile a trei state membre (Estonia, Ungaria și România) nu au furnizat informații cu privire la acest subiect.

3.2.4. *Moneda neemisă destinată punerii în circulație – articolul 5 (anexă – tabelul 4)*

În temeiul legislațiilor a șapte state membre (Cipru, Letonia, Lituania, Ungaria, Malta, Polonia și Slovacia), noțiunea de monedă contrafăcută cuprinde în mod explicit bancnotele și monedele metalice care, deși sunt destinate punerii în circulație, nu au fost încă emise. În ceea ce privește legislația Republicii Cehe, o dispoziție specifică a fost prevăzută în propunerea de modificare a Codului penal. Cu toate acestea, nicio informație nu a fost comunicată cu privire la adoptarea acestei modificări. Autoritățile slovene au indicat că incriminarea prevăzută la articolul 5 a deciziei-cadru este transpusă prin intermediul articolului 217 din codul penal care se referă la fraudă. În fine, autoritățile Bulgariei, Estoniei și României nu au furnizat informații cu privire la acest subiect.

3.2.5. *Sancțiuni - articolul 6 (anexa – tabelul 5)*

Unsprezece state membre (Bulgaria, Republica Cehă, Cipru, Letonia, Lituania, Ungaria, Malta, Polonia, România, Slovenia și Slovacia) au instituit pedepse cu închisoarea cu limita maximă mai mare de opt ani, conform articolului 6 alineatul (2) din decizia-cadru. Cu toate acestea, legislația Lituaniei prevede o pedeapsă cu limita maximă de cel puțin opt ani (mai precis, 10 ani) doar în cazul infracțiunilor care implică o „cantitate importantă” sau o „valoare importantă”. Legislația Ungariei rezervă pedeapsa cu o limită maximă mai mare de 8 ani pentru fabricarea frauduloasă a bancnotelor. Infracțiunea de falsificare a monedelor metalice este considerată a fi de o mai mică importanță și, din acest motiv, este sancționată cu o pedeapsă cu închisoarea de maxim 5 ani. În fine, legislația Estoniei sancționează contrafacerea cu pedeapsa cu închisoarea pentru o perioadă maximă de 6 ani doar în caz de recidivă sau de contrafacere „la scară largă”.

Toate cele douăsprezece state membre au prevăzut pedepse pentru infracțiunile săvârșite în mod efectiv, grupând diversele cazuri de incriminare prevăzute de decizia-cadru. Opt state membre (Republica Cehă, Estonia, Letonia, Lituania,

Ungaria, România, Slovenia și Slovacia) au prevăzut circumstanțe agravante în cazul infracțiunilor având drept obiect o sumă de bani importantă sau dacă acestea a fost comise în cadrul unei organizații criminale. Șapte state membre (Bulgaria, Republica Cehă, Lituania, Malta, Polonia, Slovenia și Slovacia) au prevăzut pedepse specifice mai ușoare pentru punerea în circulație a monedelor false, primite drept monedă autentică. Această alegere poate fi justificată de respectarea principiului proporționalității sancțiunilor. În fine, toate statele membre au arătat că, pentru aceste infracțiuni, extrădarea este posibilă.

3.2.6. Competența - articolul 7

Nouă state membre (Republica Cehă, Estonia, Cipru, Letonia, Lituania, Ungaria, Polonia, Slovenia și Slovacia) au transpus obligația ce decurge din această dispoziție, în timp ce nu este disponibilă nicio informație referitoare la acest subiect, în ceea ce privește trei state membre (Bulgaria, Malta și România).

3.2.7. Răspunderea persoanelor juridice și sancțiunile aferente - articolele 8 și 9 (anexă – tabelul 6)

Șapte state membre au transpus dispozițiile articolelor 8 și 9 ale deciziei-cadru. Mai precis, legislațiile a trei state membre (Ungaria, Polonia și Slovenia) prevăd răspunderea penală generală pentru persoanele juridice, întotdeauna când unul dintre organele de reprezentare comite o infracțiune prevăzută și sancționată de o lege națională, cum ar fi codul penal. Legislațiile a patru state membre (Estonia, Cipru, Letonia și Lituania) au prevăzut răspunderea penală pentru persoanele juridice în ceea ce privește în mod particular infracțiunile privind contrafacerea. În ceea ce privește sancțiunile, legislațiile a cinci state membre (Estonia, Cipru, Letonia, Lituania și Polonia) au instituit amenzi penale, decăderea din drepturi și dizolvarea persoanei juridice. Pedepsele prevăzute nu au fost comunicate în ceea ce privește Ungaria și Slovenia. Autoritățile Republicii Cehe și Slovaciei au arătat că ar trebui să fie adoptat un proiect de lege privind răspunderea penală a persoanelor juridice pentru o serie de fapte incriminate de codul penal. În fine, autoritățile Bulgariei, Maltei și României nu au transmis informații cu privire la acest subiect.

3.3. Stadiul progreselor realizate de către cele 27 state membre în transpunerea deciziei-cadru în ceea ce privește recidiva – articolul 9a

Dispozițiile articolului 9a cu privire la recunoașterea condamnărilor definitive pronunțate de instanțele celorlalte state membre în vederea stabilirii stării de recidivă au fost transpuse în general de nouăsprezece state membre. Mai precis, cinci state membre (Belgia, Spania, Franța, Cipru și Țările de Jos) prevăd explicit recunoașterea condamnărilor pronunțate de instanțele celorlalte state membre privind contrafacerea, pentru a stabili starea de recidivă care agravează pedeapsa. Legislațiile a opt state membre (Republica Cehă, Danemarca, Grecia, Italia, Ungaria, Austria, Portugalia și Slovacia) conțin, în partea generală a codului penal, dispoziții care prevăd recunoașterea explicită a condamnărilor pronunțate în străinătate în vederea agravării pedepsei aferente, aceasta aplicându-se astfel la toate infracțiunile. Legislațiile a cinci state membre (Germania, Letonia, Lituania, Slovenia și Suedia) nu menționează explicit condamnărilor pronunțate în străinătate ci, în general, trecutul persoanei condamnate, fără distincții specifice, astfel încât sunt acoperite toate eventualele condamnări. De asemenea, autoritățile germane au anexat la răspunsul lor o serie de

decizii ale curților și tribunalelor germane pentru a invoca jurisprudența care confirmă interpretarea lor. Autoritățile Estoniei au arătat că se ține seama de condamnările pronunțate de instanțele celorlalte state membre fără a fi comunicat totuși mai multe detalii sau textele legislative aplicabile. Autoritățile din Luxemburg și Polonia au indicat faptul că această dispoziție nu este încă transpusă. În fine, șase state membre (Bulgaria, Irlanda, Malta, România, Finlanda și Regatul Unit) nu au transmis informații cu privire la acest subiect.

4. EVALUAREA PUNERII ÎN APLICARE

4.1. Ratificarea Convenției din 1929 – articolul 2

Având în vedere concluziile celui de-al doilea raport, în total 25 de state membre au aderat la Convenția din 1929.

4.2. Infrațiuni generale – articolul 3

Ținând seama și de concluziile celui de-al doilea raport, rezultă că în total 27 de state membre au adoptat o lege pentru a transpune explicit elementele constitutive ale conceptului general de falsificare de monedă, definit la articolul 3 alineatul (1) literele (a) și (b). În consecință, trebuie considerat că efectul util al deciziei-cadru este asigurat.

Cu toate acestea, legislația Lituaniei consideră drept infracțiune penală doar „vânzarea”, o noțiune mai restrânsă decât „punerea în circulație frauduloasă de monedă falsă”. Totuși, se poate aprecia că această limitare nu are consecințe practice, deoarece fapta de a repune în circulație moneda primită drept valabilă constituie o infracțiune independentă.

În ceea ce privește articolul 3 alineatul (1) litera (c), legislațiile Republicii Cehe și Poloniei incriminează transportul de monedă care, fiind o noțiune mai generală, cuprinde noțiunile specifice de import și export. În plus, legislațiile Lituaniei, Maltei și României pedepsesc aceste fapte prin incriminarea posesiei în vederea punerii în circulație ceea ce, în mod logic, cuprinde importul și exportul. În acest sens, efectul util al deciziei-cadru este asigurat. În schimb, în ceea ce privește legislația a două alte state membre (Estonia și Slovenia), trebuie constatat faptul că autoritățile naționale nu au transpus articolul 3 alineatul (1) litera (c).

Ținând seama și de concluziile celui de-al doilea raport, rezultă că, în momentul de față, 25 de state membre au transpus corect dispozițiile articolului 3 alineatul (1) litera (d), cu privire la infracțiunile referitoare la procedeele destinate prin natura lor fabricării de monedă falsă. Legislațiile Estoniei și Poloniei nu conțin nicio dispoziție referitoare la aceste acte preparatorii, ceea ce constituie o neîndeplinire a obligației de transpunere.

Ținând seama și de concluziile celui de-al doilea raport, rezultă că în acest moment 26 de state membre au pus în aplicare dispozițiile generale cu privire la participarea și instigarea la faptele menționate, precum și cu privire la tentativa de a comite aceste fapte, în conformitate cu articolul 3 alineatul (2) din decizia-cadru.

4.3. Infrapecțiuni suplimentare - articolul 4

Ținând seama și de concluziile celui de-al doilea raport, 23 de state membre sancționează fabricarea ilegală de monedă prin utilizarea instalațiilor legale, în sensul articolului 4 din decizia-cadru. Cu toate acestea, un mare număr de state membre se conformează acestui articol prin interzicerea fabricării frauduloase de monedă, fără referire la sau distincție între mijloacele utilizate.

Este de dorit ca toate statele membre să adopte dispoziții explicite de incriminare a fabricării frauduloase de monedă prin utilizarea de instalații legale. Infrapecțiunea prevăzută la articolul 4 poate fi comisă doar de către agenții autorităților naționale care au dreptul de a utiliza instalațiile legale. Astfel, în anumite ordini juridice, faptele comise ar putea fi calificate drept abuz de autoritate al funcționarului, având caracteristicile unui „*delictum proprium*”, adică a unei infrapecțiuni care nu poate fi comisă decât de o categorie de persoane. Această infrapecțiune este mult diferită de falsificare, pedepsele aplicate putând fi de asemenea diferite. Chiar dacă formularea nediferențiată a dispozițiilor naționale ar fi apreciată drept satisfăcătoare din punct de vedere al evaluării transpunerii articolului 4 din decizia-cadru, necesitatea de a asigura claritate juridică ar impune adoptarea unor incriminări explicite la nivel național.

4.4. Moneda neemisă destinată punerii în circulație - articolul 5

Obiectivul acestei dispoziții este de a defini elementul obiectiv al falsificării astfel încât să cuprindă moneda neemisă. Prin încadrarea diferită a acestor fapte (legislația slovenă), dispoziția este lipsită de eficacitate. În total, 22 state membre dispun de o legislație conformă articolului 5 litera (b) din decizia-cadru.

4.5. Sancțiuni – articolul 6

Ținând seama și de concluziile celui de-al doilea raport, în total 26 de state membre se conformează articolului 6 alineatul (2), în temeiul căruia infrapecțiunile de fabricare sau alterare de monedă, prevăzute la articolul 3 alineatul (1) litera (a) trebuie să fie pasibile de pedepse privative de libertate a căror limită maximă nu poate fi mai mică de opt ani. Legislațiile Finlandei, Suediei și Lituaniei, deși adaugă un criteriu restrictiv pentru aplicarea pedepsei maxime (gravitatea infrapecțiunii) nu reduc eficacitatea articolului 6 din decizia-cadru. De fapt, instanțele naționale competente vor pronunța pedeapsa maximă numai în caz de infrapecțiune gravă. Fără a constata o neîndeplinire a obligației de transpunere în acest caz particular, trebuie menționat faptul că, în lumina acestor legislații, condamnarea la pedeapsa maximă ar părea că are caracter excepțional.

Legislațiile Estoniei și Ungariei care prevăd pedeapsa închisorii cu limite maxime de 6 și, respectiv, 5 ani (pentru monedele metalice) nu sunt conforme criteriilor din decizia-cadru.

În afara excepțiilor cu privire la pedepsele maxime, se pare că legislațiile a 27 de state membre au prevăzut că faptele incriminate de decizia-cadru sunt pasibile de sancțiuni de drept penal efective, proporționale și disuasive.

4.6. Competența - articolul 7

În total, 24 de state membre se conformează articolului 7.

4.7. Răspunderea persoanelor juridice și sancțiunile aferente - articolele 8 și 9

Ținând seama și de concluziile celui de-al doilea raport, 20 de state membre se conformează în general dispozițiilor privind răspunderea persoanelor juridice. Republica Cehă, Portugalia și Slovacia nu au luat măsurile necesare pentru a se conforma articolelor 8 și 9 din decizia-cadru. Regatul Unit nu și-a modificat legislația, chiar dacă aceasta nu este în conformitate cu obligația de a prevedea răspunderea persoanelor juridice. Într-adevăr, principiul vinovăției potrivit dreptului civil ar putea justifica plata de daune-interese părții civile care intentează o acțiune în justiție, dar nu constituie o pedeapsă în sensul articolelor 8-9 din decizia-cadru. Mai mult, fabricarea frauduloasă de monedă dăunează interesului general, iar în majoritatea cazurilor, nu este lezat niciun interes privat.

În ceea ce privește sancțiunile, legislațiile Spaniei și Luxemburgului nu au prevăzut amenzi, chiar dacă acestea sunt necesare potrivit articolului 9. De fapt, aceste țări au prevăzut sancțiuni care, conform deciziei-cadru, au caracter supletiv, precum suspendarea sau lichidarea persoanei juridice.

4.8. Recidiva – articolul 9a

În ceea ce privește Grecia, se ține seama de condamnările în străinătate în cazul în care acestea sunt în număr de trei, iar pedeapsa a fost ispășită în străinătate, chiar dacă numai parțial. Aceste condiții nu sunt compatibile cu obiectivul urmărit de decizia-cadru, deoarece recunoașterea stării de recidivă devine astfel mult mai restrictivă decât prevede textul articolului 9a. Autoritățile Greciei au indicat, în răspunsul lor, că a fost demarată procedura de modificare a articolelor aplicabile, în vederea conformării depline cu articolul 9a.

În ceea ce privește legislațiile statelor membre care se referă în general la trecutul persoanei condamnate, fără a face vreo distincție, trebuie remarcat că aceste dispoziții legale nu sunt în contradicție cu aspectele imperative ale deciziei-cadru. Cu toate acestea, securitatea juridică (elementul luat în seamă pentru a evalua transpunerea efectivă) ar fi întărită în cazul în care legislația acestor state membre ar fi modificată în sensul menționării explicite a faptului că aceste condamnări determină existența stării de recidivă. În realitate, absența unei referiri explicite la o condamnare pronunțată de o instanță judecătorească a unui alt stat membru ar putea conduce în practică la neluarea în considerare a acestor condamnări.

5. CONCLUZII

5.1. Concluzii generale

Transpunerea dispozițiilor deciziei-cadru a Consiliului din 29 mai 2000 privind consolidarea, prin sancțiuni penale și de altă natură, a protecției monedei euro împotriva falsificării poate fi apreciată drept satisfăcătoare în ansamblu, sub rezerva unor cazuri de neîndeplinire a obligației de transpunere. Într-adevăr, faptele incriminate și sancțiunile din decizia-cadru au fost introduse în legislațiile naționale

ale statelor membre. Astfel, protecția monedei euro a fost asigurată la nivelul de eficacitate și eficiență cerut de decizia-cadru. Prin urmare, decizia-cadru a îndeplinit obiectivul urmărit și nu lipsește decât adoptarea unui număr mic de măsuri naționale pentru a asigura punerea în aplicare completă.

5.2. Concluzii specifice

Mai precis, decizia-cadru și-a atins obiectivele în special în ceea ce privește elementele cele mai importante. Astfel, acțiunea frauduloasă de fabricare sau alterare de monedă precum și punerea în circulație, constituie infracțiuni în ordinele juridice ale tuturor statelor membre. Importul, exportul sau transportul de monedă falsă sunt de asemenea sancționate explicit în temeiul majorității legislațiilor. Anumite ordini juridice incriminează aceste fapte prin intermediul noțiunilor de transport sau posesie. Pedepsele stabilite pentru sancționarea faptelor incriminate, deși sunt eterogene, corespund criteriilor stabilite de decizia-cadru, cu excepția a două state membre. Mai mult, majoritatea statelor membre au prevăzut principiul răspunderii persoanelor juridice. În fine, în temeiul legislației majorității statelor membre, condamnările definitive pronunțate de instanțele celorlalte state membre sunt luate în considerare pentru stabilirea stării de recidivă.

În ciuda acestei concluzii generale satisfăcătoare, dispozițiile deciziei-cadru nu sunt prevăzute în totalitate în ordinele juridice ale tuturor statelor membre, astfel încât se poate constata neîndeplinirea obligației de transpunere în anumite cazuri specifice. Pentru ca decizia-cadru să fie complet transpusă, este necesară aducerea următoarelor modificări la legislațiile naționale ale statelor membre. Prezentarea modificărilor necesare este efectuată în ordinea dispozițiilor din decizia-cadru.

Articolul 2

Slovenia trebuie să ratifice Convenția internațională privind stoparea falsificării de monedă, încheiată la Geneva la 20 aprilie 1929.

Articolul 3

Legislațiile Estoniei și Sloveniei trebuie să incrimineze transportul, importul și exportul de monedă falsă.

Legislațiile Estoniei și Poloniei trebuie să incrimineze fabricarea frauduloasă și primirea de instrumente destinate fabricării de monedă falsă.

Articolul 4

Legislația Spaniei trebuie să incrimineze fabricarea ilegală de monedă prin utilizarea de instalații sau materiale legale.

Articolul 5

Legislațiile Republicii Cehe și a Sloveniei trebuie să incrimineze falsificarea de monedă neemisă destinată punerii în circulație.

Articolul 6

Legislația Ungariei trebuie să prevadă pedepsei închisorii cu o limită maximă de cel puțin 8 ani și în cazul falsificării monedelor metalice.

Legislația Estoniei trebuie să prevadă pedepsei închisorii cu o limită maximă de cel puțin 8 ani, indiferent de existența recidivei sau de falsificarea la scară largă.

Articolele 8 și 9

Autoritățile Republicii Cehe, Slovaciei și Regatului Unit trebuie să adopte măsurile necesare pentru a prevedea răspunderea persoanelor juridice astfel încât să se conformeze articolelor 8 și 9 din decizia-cadru.

Legislațiile Spaniei și Luxemburgului trebuie de asemenea să prevadă amenzi printre sancțiunile aplicabile în cazul angajării răspunderii persoanelor juridice.

Articolul 9a

Legislațiile Greciei, Luxemburgului și Poloniei trebuie să prevadă faptul că recunoașterea condamnărilor pronunțate de instanțele celorlalte state membre determină existența recidivei.

5.3. Comunicarea de informații complementare

Autoritățile următoarelor state membre vor trebui să comunice serviciilor Comisiei informații referitoare la următoarele elemente:

Bulgaria

Incriminarea falsificării de monedă neemisă (articolul 5), răspunderea persoanelor juridice (articolele 8 și 9) și recidiva internațională (articolul 9a).

Estonia

Incriminarea fabricării ilegale de monedă prin utilizarea de instalații legale (articolul 4) și incriminarea falsificării de monedă neemisă (articolul 5).

Irlanda

Recidiva internațională (articolul 9a).

Ungaria

Incriminarea falsificării de monedă neemisă (articolul 5).

Malta

Ratificarea Convenției de la Geneva, competența instanțelor naționale în conformitate cu articolul 7, răspunderea persoanelor juridice (articolele 8 și 9) și recidiva internațională (articolul 9a).

Portugalia

Răspunderea persoanelor juridice (articolele 8 și 9).

România

Incriminarea fabricării ilegale de monedă prin utilizarea de instalații legale (articolul 4), incriminarea falsificării de monedă neemisă (articolul 5), răspunderea persoanelor juridice (articolele 8 și 9) și recidiva internațională (articolul 9a)

Finlanda

Recidiva internațională (articolul 9a).

Autoritățile Regatului Unit trebuie să informeze serviciile Comisiei cu privire la recidiva internațională (articolul 9a) și la aplicarea deciziei-cadru în Gibraltar.